

Như là tương tư

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Tháng năm không ở lại”)

Would you wait for me forever?

Tùng! Tùng! Tùng!

Ba tiếng trống vang lên ồn ào và náo nhiệt khiến cho bao bạn trẻ 12 Toán vỡ òa lên sung sướng. Tiếng trống là một vị cứu tinh, một đấng hảo hán giúp chúng tôi kết thúc hai tiết văn ai oán náo nức đến ghê rợn. Chín mươi phút êm đềm, chẳng cửa quây được gì đã trôi qua chậm rãi và thật khiến lòng người xúc động. Những chị ngồi bàn đầu được dịp tự sướng phụng má trợn mắt, đăng lên facebook các kiểu “Trải qua hai tiết văn tử thần, và em vẫn cảm thấy lâng lâng” hoặc “Ôi! Không ngờ là mình vẫn xinh đẹp sau khi bước sang vòm trời đau khổ...”. Những anh bàn cuối lại đăng status không quên kèm theo icon “cảm thấy hạnh phúc”, nào là “Đã kết thúc một chặng đường đầy chông gai và thử thách khi phải ngủ lén”, “Sau cơn mưa trời lại sáng”, hay “Cuộc đời anh trở về một đường thẳng khi bước qua gấp khúc là tiết văn”... Cả lớp sôi động hẳn lên.

Duy chỉ có một người không góp phần vào sự sôi động ấy, là Đức.

Đức mới chuyển vào lớp tôi từ đầu năm. Phải nói là rất khó để hòa nhập vào cái khối rubic 34 mặt chuyên Toán của chúng tôi. Cuối cấp rồi, thời gian đâu mà còn chơi bời. Mà cũng chẳng ai đủ kiên nhẫn để làm quen và chơi cùng Đức bởi cậu ấy ít nói, sống khép kín, và lạnh lùng kinh khủng. Nhưng được cái gương mặt rất hiền. Cứ mỗi giờ ra chơi như thế này, (theo tôi quan sát thì) Đức thường để con mắt mình lơ đãng bên những bông băng lẳng cạnh cửa sổ, chăm chú đến nỗi một cái lá sượt qua mặt, cậu ấy cũng chẳng buồn quan tâm, thế đấy. Thế mà cô giáo phân chỗ tôi ngồi cạnh cậu ấy. Tôi là lớp trưởng và buộc phải giúp Đức hòa đồng.

Thoạt đầu khó khăn hơn tôi tưởng. Lần đầu tiên tôi nói chuyện, tôi đã nghĩ cậu ấy bị khiếm thính hoặc khiếm đàm gì đấy. Tôi hỏi han luôn cả miệng mà đáp lại tôi là con mắt tư lự về “nhìn mặt tớ có vẻ như tớ đang quan tâm

không”. Dần dần, 1 ngày, 1 tuần rồi 1 tháng, Đức nói với tôi dăm ba câu cụt lủn, ý nghĩa cũng chẳng dài là bao. Nhưng với tôi, đó là kết quả của sự nỗ lực không ngừng của bản thân mình.

- Tiết sau là tiết gì nhỉ?

- ... (Đức đưa cho tôi thời khóa biểu của cậu ấy)

- Oh yeah! Tiết Lý, cậu làm bài tập chưa? À, có bài này khó cực, cậu chỉ giúp tớ cách làm nhé! Nè, giấy đây nè, ghi vào đây!

- Minh Duy sẽ chỉ.

- Cơ mà cậu ấy ngồi xa quá, tớ đem bài qua hỏi e rằng sẽ bị bọn con gái ở chiến tuyến bên ấy nổ súng.

- Không tìm thấy niềm vui khi giúp cậu.

Thật đau đớn. Tôi không biết làm cách nào để cậu ấy cởi mở hơn với tôi, huống gì là cởi mở hơn với cả lớp. Nhưng mà phải nói rằng, thực sự tuyệt vời khi ngồi cạnh Đức. Chẳng biết cặp sách cậu ấy có bao nhiêu ngăn kéo nữa. Tôi là chúa hậu đậu, hễ quên mang thứ gì là quay sang cậu ấy làm bộ làm tịch than thở, cậu ấy luôn có sẵn cho tôi mượn. Có một sự ngược đời nhẹ. Đáng lẽ ra, người cho mượn là tôi và người mượn là cậu ấy mới phải. Chưa kể Đức phải san sẻ phần ăn sáng nhỏ tí của cậu ấy làm hai, đưa tôi một nửa. Chắc Đức phải hận thù tôi lắm.

Rồi những khi, Đức chép bài hộ lúc tôi ốm, cậu ấy nom giống một ông cụ, chỉ giáo tôi này nọ. Nào là phải uống thuốc đều đặn, không được bỏ bữa, mặc ấm kéo lạnh... Những lúc tôi đợi con bạn học bên trường Đào Duy Từ sang chờ, cậu ấy vờ như đi qua chỗ tôi, nói những câu linh tinh, hỏi những chuyện hồ đồ nhằm cho thời gian trôi nhanh để tôi khỏi đợi lâu. Cái cách cậu ấy giả vờ khiến tôi bật cười. Đức cũng là một anh chàng lém lỉnh đấy chứ. Với lại, cậu ấy cũng tài năng lắm. Nhiều khi tôi cố tình đi sang sân đá bóng gần nhà Đức, chỉ để thấy kỹ năng đá bóng cực điêu luyện của cậu ấy. Nghe kể rằng, ở trường cũ, cậu ấy là một hot teen thì phải. Chả hiểu sao, giờ chuyển đến lớp tôi, Đức khù khờ khờ khờ nhìn rất là...quê mùa. Rồi đến khi, dây thần kinh của Đức có tẩm thêm gia vị lãng mạn một tý, cậu ấy còn đưa cho tôi một

cuốn sổ.

- Cho cậu.

- Ôi cuốn sổ đẹp quá! Ghê à nha, cho không tớ à? Có gì cần giúp đúng không? Đừng ngại em hồi...

- Hay buồn không?

- Cũng thỉnh thoảng. Hỏi làm gì? Quan tâm người ta à, hí hí.

- Buồn thì ghi lại vào đó.

- Rồi sao? Để làm gì?

- Kín chữ thì bảo tớ.

Nói xong Đức đi thẳng, nhưng tôi đã nhìn thấy mặt cậu ấy đỏ lên.

Mọi chuyện cứ tốt đẹp như thế cho đến một lần, tôi đề nghị với cô giáo trước toàn thể lớp, rằng Đức sẽ là người đại diện cho lớp tôi tham gia thi “Nam sinh thanh lịch” của trường. Lý lẽ tôi đưa ra thuyết phục đến nỗi cả lớp vỗ tay rầm rầm. Dáng Đức rất chuẩn, người cao nhưng không gầy, đại loại là cân đối, là gương mặt hiền lành không cần duy nhất của lớp Bác Học chúng tôi. Cậu ấy còn có biệt tài chơi guitar rất siêu đẳng, tôi biết điều đó khi vào thăm phong cảnh quán cà phê Cocos trên đường Nguyễn Hữu Cánh và bắt gặp cậu ấy chơi guitar ở đó. Tôi nghĩ chắc chắn là cậu ấy rất vui khi được tôi đề cử, nhưng ngược lại, cậu ấy phản ứng mạnh hơn tôi tưởng.

- Cậu đang làm trò gì thế hả? Cậu nghĩ làm thế sẽ khiến tôi hòa đồng với cả lớp sao? Cậu không nói với tôi một tiếng, lại dùng dùng đưa ra kế hoạch này, cậu tưởng cậu là ai?

- Tớ... tớ chỉ muốn cậu tham gia hoạt động của trường như một thành viên lớp 12 Toán...

- Tôi không cần cậu làm điều đó. Thương hại tôi sao?

Đó là lần đầu tiên, Đức nói chuyện với tôi gọi “cậu” xưng “tôi”. Và có lẽ đó

cũng là lần cuối cùng chúng tôi nói chuyện với nhau.

Đức xin chuyển chỗ ngồi ngay ngày hôm đó.

Ngồi cùng tôi, cậu ấy khép nép, kín đáo bao nhiêu thì qua đây bên ấy lại hòa đồng và vui vẻ bấy nhiêu. Bên kia, mấy bạn gái rất thích chơi với Đức. Lần lúc gia nhập hội bà Tám, tôi nghe nhiều lời khen dành cho cậu ấy, tụi nó gán ghép Đức với Chi – đứa xinh nhất lớp, tôi cũng vào hòa theo. Chi xinh xắn, năng nổ, lại còn hiểu Đức nữa. Có lẽ Đức đã hòa nhập được với lớp rồi. Nhiều khi trong giờ học, đây bên kia cùng cậu ấy cười đùa vui vẻ, nói chuyện rôm rả hơn mọi khi, tôi thấy ức trong lòng rồi đập bàn hét lên “Cả lớp im lặng”, mặc dù thường ngày, lớp nói chuyện không thuộc vào phạm vi quản lý của tôi.

Tôi cảm thấy giữa Đức và tôi có khoảng cách thực sự. Tôi tìm gặp, cậu ấy tránh mặt, tôi giúp đỡ, cậu ấy từ chối, tôi hỏi, cậu ấy ngoảnh mặt quay đi. Và tôi, thấy mình có những ý nghĩ điên rồ kinh khủng. Tôi...nhớ Đức. Tôi nhớ cái bản mặt ngây ngô của cậu ấy, nhớ cái chau mày khi tôi mượn bút, nhớ cả cái cách cậu ấy trả lời cụt lùn trước những câu hỏi của tôi. Tôi viết những điều khiến tôi suy nghĩ nhiều vào cuốn sổ nỗi buồn mà cậu ấy đưa cho, tôi cố gắng viết chữ thật to, thật đẹp để làm kín cuốn sổ đấy, và có một lý do chính đáng để nói chuyện với Đức. Rồi cũng chẳng hiểu mình nghĩ gì, tôi cất quyển sổ nỗi buồn vào ngăn kéo bàn học thay vì trả lại cho Đức. Tôi đang áp dụng cái lý thuyết đầy màu xám “Cất nỗi buồn vào hôm qua”. Giả sử có đưa cho Đức, thì cậu ấy cũng làm lơ đi, hoặc bị vây quanh ở đám con gái. Lẽ ra, tôi không nên bước quá sâu vào thế giới của cậu ấy, và xáo động nó. Tôi buồn.

Thời gian thế cứ trôi, tôi với Đức vẫn thế, như hai người lướt qua nhau vậy, mà với tôi, cậu ấy in dấu, còn với Đức, tôi nhạt nhòa. Cuối cấp rồi, còn học để thi cử nữa. Thời gian đâu mà cậu ấy nghĩ đến ba chuyện vớ vẩn này. Tôi đang chuẩn bị mọi thứ để đi du học theo ước muốn của bố mẹ, không còn nhiều thời gian để gặp Đức. Và cả cuốn sổ nữa, cậu ấy cũng quên luôn rồi. Tôi không chịu được ý nghĩ đó, bởi ít ra tôi cũng nên trả lại cho cậu ấy. Tôi vội vàng chạy hốt hển đến nhà Đức. Bấm chuông inh ỏi.

- Kín chữ rồi. Trả cậu. Tớ về. – Tôi hét lên khi thấy bản mặt cậu ấy lộ ra sau cánh cửa.

Chẳng cần cậu ấy đến lấy tận tay lấy cuốn sổ, tôi vội đặt nó trước thềm nhà, rồi ra cổng dắt xe ra về. Thật thừa thãi khi nán lại nhà Đức để chờ cậu ấy nói một điều gì đó. Tôi thấy má mình ươn ướt, mắt tôi đỏ hoe. Đạp xe dưới khoảng trời chiều Đồng Hới thơ mộng đẹp như tranh vẽ mà tôi chỉ muốn khóc.

Tôi không biết có phải tôi đã bơi lén lút trong một vùng nhỏ ở trái tim cậu ấy hay không nữa. Dù có bơi nhiều đến đâu, cũng không thể gọi là chìm sâu, ẩn dật, có một vị trí nho nhỏ trong tim Đức. Gọi là tôi thích, trên mức tình bạn một tý với cậu ấy chắc cũng phải.

Thích một người mà không được đáp trả, dù biết là vô vọng, cũng giống như mang một tảng đá theo mình. Càng đi xa ta càng kiệt sức... (*)

Tôi nhận thấy mình thích Đức thật, và tôi cũng thấy bản thân đang kiệt sức dần.

Rồi cũng đến ngày tổng kết lúc ra trường, tôi vốn có quan hệ rộng rãi vì làm lớp trưởng 12 Toán của THPT Chuyên, vừa là cộng tác viên năng nổ của tờ báo tỉnh. Từ thân thiết đến không mấy thân thiết, từ quen biết đến không quen biết lắm, từ bạn bè đến không phải bạn bè, đều chúc mừng tôi, trò chuyện rôm rả với tôi. Còn Đức, cậu ấy không. Không biết có phải cậu ta cố ý hay không, dù đã biết tôi sắp đi du học, Đức cũng chẳng nói năng gì với tôi nửa lời. Thình thoảng lướt qua cậu ấy, tôi nhìn sâu vào đôi mắt đen ngòm, tìm đủ mọi cách khiến Đức để ý đến tôi. Và, kết quả, tôi thất bại thảm hại. Tôi chờ đợi ngày đi du học như chờ đợi tử thần vậy.

Ngày ấy cũng đến, tôi sẽ bay vào Hồ Chí Minh mới có thể bay sang Úc được. Cứ đứng nán lại ở Sân bay ông Hới, tôi không biết mình đang chờ điều gì nữa. Có lẽ là chỉ nhìn thấy bóng dáng ấy, cao lêu nghêu, gầy gầy của Đức, nghe cậu ấy nói câu “Đi mạnh giỏi” là tôi cũng vui đến chứa chan lệ rồi.

Hi vọng của tôi đã xảy ra. Cậu ấy đến thật.

Mắt tôi, từng giọt nước sóng sánh, sắp rơi ra ngoài khóe mi.

Cậu ấy hồn hên chạy lại phía tôi, vẫy tay như sợ tôi đi mất. Rồi Đức đưa một quyển sổ khác, không phải là cuốn sổ nỗi buồn. Tôi nhìn cậu ấy bằng ánh mắt

trách cứ nhưng chẳng nói câu nào được với cậu ấy. Tôi mở ra đọc, lặng người. Trong đó ghi những kỷ niệm đẹp đẽ giữa Đức và tôi, kèm theo những lời chúc an ủi, động viên mà cậu ấy viết hằng ngày.

- Nỗi buồn của cậu đã đưa cho tớ giữ hộ, từ giờ hãy chỉ mang những niềm vui và lời chúc tốt lành bên mình.

- ...

- Thượng lộ bình an. Mai mốt nhớ trở về nhé. Tớ có thể đợi.

- ...

- Tớ tránh cậu vì tớ thấy mình yếu đuối quá, đến cả tham gia hoạt động của lớp cũng để một đứa con gái đề cử. Tớ tính khi nào đỗ đại học đã mới nói thích cậu. Nhưng giờ không kịp...

Mắt tôi lại nhòe đi...

Trong tôi, những cuộn sóng lòng nhẹ nhàng gợn thay vì bình yên phẳng lặng như trước. Nó cập bến trái tim mãi làm tôi thổn thức lòng bởi những câu hỏi không có câu trả lời. Tại sao lúc Đức nói ra tình cảm của mình, tôi lại phải rời cậu ấy và đến phương trời khác. Tại sao tôi lại cất cuốn sổ nỗi buồn trong ngăn bàn thay vì đưa cho Đức sớm hơn. Tại sao thời gian không quay trở lại để tôi có thể giữ chặt những kỷ niệm giữa hai đứa chúng tôi. Nếu tôi can đảm và mạnh dạn nói với Đức rằng tôi cũng thích cậu ấy, thì có lẽ bây giờ, chúng tôi có thể đã cùng đăng kí một trường đại học nào đó... Tôi bần thần.

Hãy can đảm nói thích, can đảm tỏ tình, vì thời gian trôi qua mau...

Gần đó, quán cà phê Cocos, một bản nhạc Forever của Stratovarius vang lên.
“Would you wait for me forever?”